

Ledaren

► Uppsnurrad på läktaren. Ja, bollen, alltså...

jag tycka att det var synd för jag hade gärna sett Mickelson slå en lobb inifrån en soptunna.

Men regler är nu regler.

Phil Mickelson upphör inte att fascinera. Ta bara en sån sak som att han förra året anlände till Philadelphia fyra timmar innan han skulle gå ut i US Open. Hans dotter tog examen och det ville han inte missa.

Utän vare sig sömn eller inspelsrunda gick han på 67 slag och ledde faktiskt tävlingen. I vanlig ordning stod han som tvåa i resultatlistan efter söndagens spel.

Mickelsons namn kommer att leva länge i det persongalleri som rymmer klassiska namn som Chi Chi Rodriguez, Gene Sarazen, Byron Nelson, Ben Hogan och Sam Snead.

Under Ryder Cup på Medinah 2012 utspelade sig följande dialog mellan Amy Mickelson och Jillian Bradley, fru till Phil och Keegan.

Jillian: "Åh, vad synd. Nu är Phil bland träden igen."

"Ingen fara. Han brukar vara det. Han är van", svarade Amy, vis av erfarenhet.

Phil och Keegan bildade ett obeseerat par på Medinah och vann 3 poäng till laget efter att ha beseerat i tur och ordning Donald/García, McIlroy/McDowell och Westwood/Donald.

Eftersom Tom Watson valde Keegan som en av sina kaptener så är det väl inte omöjligt att vi får se den konstellationen igen på Glenaeagles.

Trots bländande spel av Keegan/Mickelson förlorade USA matchen. Revanschlustan kan vara deras största hopp.

I det här numret av Golf Digest hittar du givetvis en hel del läsning om förutsättningarna för årets Ryder Cup-match (44) och givetvis även den ende svensken i laget – Henrik Stenson (38).

Får vi se honom möta Mickelson? **G**

En gång är ingen gång, två gånger en ovana

TOMMY JEPPSSON

Chefredaktör

Tänk om David Beckham under sina glansdagar hade klivit upp en fyra, fem bänkrader på Wembleys läktare och knorrat in en frispark mot straffområdet från 45 meter.

Då hade hans popularitet kunnat nå Mickelsonska höjder.

Det var väl just något sådant som Phil Mickelson gjorde under The Barclays på Ridgewood Country Club i augusti. En händelse som har goda chanser att bli ungefär lika klassisk som Seve Ballesteros slag från parkeringsplatsen på Royal Lytham and St. Annes i The Open 1979.

Ridgewoods femte hål är bara 266 meter långt och Phil satsade andra speldagen på att nå green. Bollen drog åt vänster och stannade slutligen på den gräsmatta av plast som utgjorde golvet i ett restaurangtält. Det blev givetvis en lätt exalterad stämning bland borden när Phil bestämde sig för att spela bollen som den ligger.

Dagen därpå gjorde han om samma sak och medan han med orolig blick följde bollen, fångade en mikrofon de farhågor som ackompanjerade

bollens flykt mot samma restaurangtält: "Oh, no, not again".

Ett yttrande som har kapacitet att bli lika klassiskt som hans gamla "I'm such an idiot".

En gång är ingen gång. Två gånger en ovana.

Det var inte första gången, antagligen inte heller den sista, som Phil träffade ett tält. På det 72:a hålet under US Open på Winged Foot ledde Phil tävlingen och förvånade alla genom att välja driver.

Hur han resonerade lär vi aldrig förstå. Han lutade i alla fall inte sitt beslut mot statistiken: Dittills hade han bara träffat två av 13 fairways. Men på tävlingens sista hål gjorde han ändå ett försök att träffa dagens tredje fairway. Bollen studsade på ett sponsortält innan den la sig tillrätta i ett upp-trampat område strax bredvid. Några minuter senare låg bollen pluggad i en greenbunker.

Då hade han på hålet innan, banans 17:e, tävlingens 71:a, i ledning, lyckats placera bollen i en soptunna som stod placerad till vänster om fairway.

Han fick fri dropp och gjorde par. På sätt och vis kan